

WWW.UNILIB

УНИВЕРЗИТЕТСКА БИБЛИОТЕКА

ТАРМЛАДН

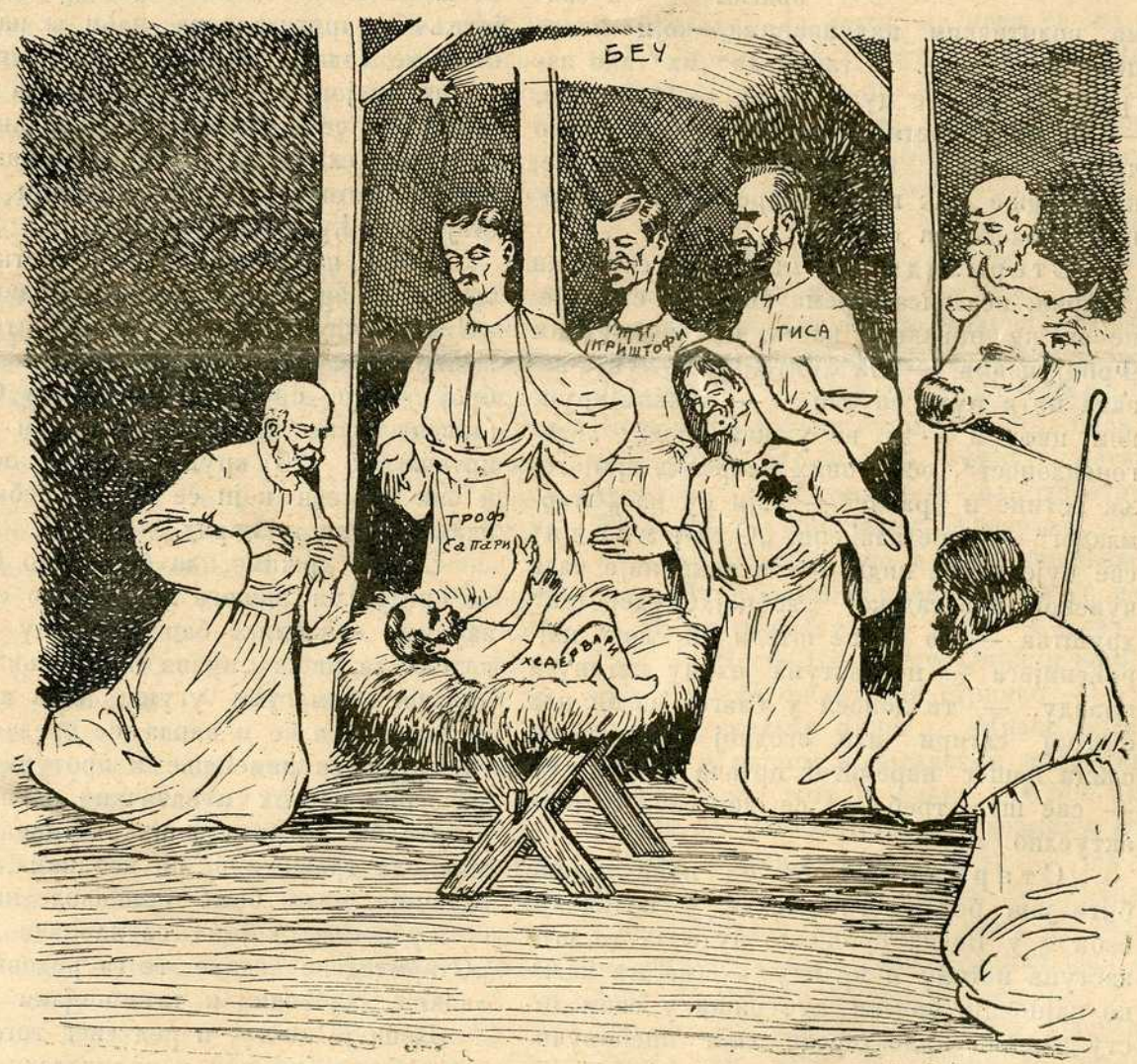
ХУМОРИСТИЧНО-САТИРИЧАН ЛИСТ.

Број 23. и 24.

У Новом Саду, 31. децембра 1909.

Год. III.

Рођење — спаситеља.

Ј.: Слава богу на висини —
и мир људима на земљи!

Христос се роди!

Поштованим читаоцима „Стармладог“

Са овим дуплим бројем павршује се „Стармладом“ — трећа година, те идућим бројем ступа у четврту годину свога веселог и као тица у гори — слободног живота — „на зорт врагам“ — и сви-

ма политичким надничарима, који масло под капом носе. „Стармлади“ их тако загреје, да им све цури масло — низ лице, — па им „очисти“ флеке — боље него чувена помада из Плавићеве апотеке, која може чак и од „нероткиња“ цигер њачке флеке да извади. „Стармлади“ је мали, али слободан сатирик, независан према свима и свакоме. не служи никаквој кисти, ни политичким Фридрихима, — па „нити су му уста везана нити руке спутане“ — каквом крупном цифром — и не ужива ничију „благонаклоност“, осим оних искрених пријатеља истине и правде — који су на „Стармладог“ — претплаћени. „Стармлади“ све чује и све види, — а како није члан чувеног новосадског „лобцајхбрудерства“ друштва — то он не штеди ни свога најрођенијега — по заступа једину истину и правду, — те доноси у благој шали или оштрој сатири или згодној мајсторској слици нашег нарочитог цртача г. Луђе — све што треба да се донесе и што је актуелно.

„Стармлади“ ће од нове године бити још бољи него досада, у колико је себи и у Босни прокрчио пута за то, што заступа истину и правду — (па ма колико најновији српски куфераши у свом листу владин прдектерски лист препоручивали) — свет га из дана у дан све више тражи... А није далеко дан када ће на ред доћи и српски куфераши у „Стармладом“. Нека их свет упозна и у слици — осим речи. Уредништву су обећали сарадњу од нове године многи добри сарад-

ници из свију крајева — у којима Срби живе. А постарали смо се и за модерне цртаче (осим политичких карикатурних слика) за цртање друштвених сличица... које ће од сада више бити заступљене у „Стармладом“ — тако да лист може наредом корачати са страним модерним сатиричним листовима, без зазора...

Једина му је жеља:

да се г. г. претплатници одазову тачном слању претплате, да се заузму и за опстанак листа, код својих пријатеља, па ако не више а оно сваки може бар једног пријатеља и претплатника наћи, а наш лист би таме дошао до јаче материјалне снаге — па би још боље радне снаге за хонорар могао око себе окупити а и прваке карикатурних слика, који раде за стране сатиричне листове, а чији поједини цртежи стају између 40—80 круна.

Наши поштовани г. г. претплатници треба да знају, да сваки поједини број „Стармладог“ доста труда и материјалне жртве стаје, јер се осим штампе за сваки број издаје преко 20 круна за Cliché-је (ливене слике за штампу) а сем тога за цртање 15—20 круна, где је поштарина и они бројеви који се по потреби и бесплатно шиљу у народ.

С тога држимо, да би право било, да се пријатељи нашега листа мало својскије заузму, отприлике бар половицу онолико колико се наши „прави пријатељи“ труде, да лист онемогуће, угуше, а да и не спомињемо, шта се и каква се средства употребљују за намећање и протуривање — жаосних разних пузавачких новина. Нарочито би требала наша „активна“ омладина, да тражи лист по кафанама, па би и кафеџије мало боље припазиле на ону г. г. љубитеље, којима се наопако допадају „Стармладове“ слике те га редовно по кафанама, касинама и читаоницама смотају.

Цена је листу, поред свег тога што је све скупље (па чак и радикалски хазафисаг и либерално родољубље за црногорске жртве) — за целу годину К 8, на пола године К 4, — а на четврт године К 2.—

С поштовањем

Уредништво и администрација „Стармладог“.

БОЖИЋНО ПРАСЕ.

Као још сваке године тако и ове, купили смо прасе на вересију или боље рећи за претплату коју су нам г. г. неплатници остали дужни — и поделили га нашим милим и драгим.

Прво смо одсекли уши — и послали их др. Фридјунгу, знам да ће му те свињске уши ипак боље пасовати, него оне његове клопаве, магаређије. До душе могли смо те уши и аустријској дипломатији послати, јер и она се оглушила о захтеве Словена, па нити хоће да укине ван законито стање у Загребу, нити уведе устав у Босни и Херцеговини — а нити Чесима испуни захтеве. Њушку би најбоље пасовало да смо дали шпицлову Настићу, не би ли осим цетињске бомбашке и загребачке „велеиздаје“ — наљушио још какве јудине паре — и „велеиздају“, али како је сад њушка потребна познатом њушкалу Цветку Фртупићу, да ње ме наљуши најновију „велеиздају“ у Далмацији — по упутству Др. Пекмезовића: „сети се болесне Далматинке!“ то смо је послали њему, нек' и он мало прорије по изметима а ја Фридјунгови документи. До душе ни Еренталу та њушка не би била на одмет, после оног успеха са њушењем око „Словенског Југа“ — та му њушка пасује као да је с њоме рођен! Јер и онако сва европска штампа виче да су та њушења свињарије... т. ј. свиња — рије! Језик сам послао — Јозуи Франку — да може боље гурирати — и дрекати на Србе. Можда ће му тај свињски језик боље пасовати — него овај с којим се родио. До душе не би на одмет био ни неким мутавим народносним посланицима, на угарском сабору (и ако — иначе не оскудевају у језику противу браће своје). Очи би могли дати — претплатницима „Дана“, „Рада“ и „Врача“ да мало боље отворе очи и прогледају да ти кукавци не смеју ништа противу босанске владе да пишу, него им замазују очи... са Фетер Михлом — изван Босне! Ту га грде... и још се прештампавају, ради препоруке, да затрпају траг како о кукавним босанцима не смеју ни да пишу. Зубе, Акуртију... он их је и тако исту-

пио о Србима... а уједно би и даље. Можда би му ти свињски клаваша боље пасовали, него они човечији зуби, које још и сада трца о Србима. Мозак смо лањске године дали шовенима — а ове године га делимо. Пола шовенима — а пола првогорској Тамановићевој влади. Можда ће им овај свињски мозак бољи разум дати... и ако је животињски! Шупљу главу ћемо дати, — радикалским телићима, који никако неће да увиде да их Јаша води за улар онамо куда не треба... У осталом та шупља глава би пасовала и за писца „Нашег човека“. Бар би имао чово пар! — Ноге смо дали уредништву „Уши“ — „Хрватског Брава“ — „Застави“ и „Наје Фрај Прасе“ — ту... они и тако вољу да лажу, па нека се од сада као и досада утркивају у лагању. Папке, Рауховој штампи, она ће и тако у скорим отегнути папке — па нека јој се ови нађу у резерви. А не би били на одмет ни радикалима и кошутовцима — јер и они ће у скоро отегнути папке. Жуч, позоришном критичару г. Грчићу — с њиме се дају добро и мрље чистити... Бешику Павелу фон Раушу, да надува већ једном ту своју „народну странку“. Цигерицу, уреднику „Цетињског Бесника“, јер тај чово ће добити сушицу... од беса, што сва српска штампа — осуђује цетињске крволоке... Стомак — народностима у Угарској и Србима у Хрватској. Образ — оној штампи која велича цетињске целате. Маст, оним новинама, које се научене да их подмазују и „озго“ и „оздо“. — Реп, — Кости Куеновцу. Он се и тако врти као реп око радикалне странке — а подрешки увлачи Јаши... Иначе могао би се реп и нашим новосадским подрешама дати... код њих је овако све без репа и ушију. А могло би се и уреднику Штадлерове „Несвијести“ послати — јер и он је доказао — да је стока без репа. — Срце Младотурцима, да узму у заштиту — ону рђу која гине од арнаутског зверства. Ребра — Аустрији, јер њој и тако све пуцају ребра од Чеха и Словена... Кости смо дали да оглаба — Др. Лаза Бајић. Њему и тако само по неку коску бацају радикали, да глаба. А најпосле кости ће моћи глабати — у скорим и уред-

ник „Уши“. Боље и то него празне јасле, па смо могли и њему послати. А ако је још какав „рест“ остао с тим нек омрси брке Насић — и нек му је на здравље! И тако му је то либлинг шцајз — што рекао Шваба.

Латинске сентенције.

— Из прикупљених и преведених афоризама
Гл. Баруековића.*) —

Твоја је жетва — још трава!

Ovid i Iusth.

Ласкање потхрањује махне.

Horatius — Knjaz i Branikius.

Свако воле да се туђе махне коре не
го његове.

Horatius i Branikus.

Арање, убијање, отимање, називају лаж-
ним именима владом, а пустош миром.

Tacitus u Montenegrinus.

Дужност је добру наставу, овце стрп-
ћи а не гулити.

Suetonius i Pera Šaran.

Плашљив пас жешће лаје него што
уједа.

Curt i „Bosnische Post.“

Ценсура (суд) даје милост (опрашта)
гавранима а мучи голубове.

Juvenal, Rauch & Anexia.

Дај где да станем, па ћу небо и зем-
љу покренути.

Archimedi i Srbija.

Разтумачио му.

После ручка запита дете оца.

— Јели тата шта значи то — во прежива?

— Па дете моје кад се во наједе онда ле-
гне и сварива своју храну.

Изађе дете на двориште да се игра, у том
ето и гостију, те ће запитати малог, јел ти код
куће отац?

— Јесте, ено га у соби на канабету пре-
жива — одврати мали.

„Сеоска лола“.

— Ко игра сеоску лолу, Добриновић?

— Не, он игра варошку лолу. У Земуну
га је класично одиграо.

— Онда је надати се, да ће му позоришни
одбор — поднети захвалу!

*) Ми смо и пре из исте књиге „Латинске Сентен-
ције“ доносили класичне афоризме у нашем листу. Књи-
гу би ваљало сваки образованији човек да набави, јер ће
у њој наићи на сама златна зрнаца. Добија се у књижа-
ри Ф. Огњановића — у Новом Саду.

Са забаве трговачке омладине.

— Па, како вам се допада, госпођице,
на нашој забави?

— Сасвим добро, само —

— Само?

— Госнода су одвећ млада —

— Па што фали, госпођице? — И ви
сте некад били млади.

МОЈЕ ПЕСМЕ.

„Ми ћемо поћи, а ви нам не дајте!“

пева Лукач и друштво.

„Веран свагда, краљу своме,
Веран цару, веран роду
Силни храбри „граничар!“

пева Куен Хедервари.

„Играла бих, певала бих,
Свакојаке ноте,
Критика ме поцепала,
Све на мале фоте.“

пева срп. нар. позориште.

„Миљено, Миљено,
Цвеће шарено“

певају муслимани око „Мусавата“,
„Срп. Ријечи“.

„Сад збогом, драги, прошћавај,
На другог руку не давај!“ —

певала је срп. влада — бугарском књазу
Фердинанду при поласку.

Наши вертепаши!

Стармлади: Ала су ове гуливреће заређале вертепом — по српском народу.

Не спада у његов делокруг.

Господар (ноћном стражару): „Ево тамо лежи неки пијан човек, отпремите га кући.“

Стражар: „Ја би то већ учинио, али он лежи два центиметра изван мога рејона!“

Газда Иша.

Кад је газда Иша био у Пеншти, баш у сред зиме, виде како са улица товаре

снег у кола да га изнесу. — „Ала су магарци“ рече газда Иша, што се муче и товаре снег на кола. Нек оставе празна кола на улици, па кад напада у њи пуно снега, онда нека шину коње, па нека га изнесу.

Молимо за претплату!

УНИВЕРЗИТЕТСКА БИБЛИОТЕКА

Траже се изелице за рекламу.

Лондонске новине доносе овакав оглас: „За једну нову рестаурацију која ће се ових дана отворити, тражи се изелица за рекламу. Услови се могу сазнати у администрацији.“ — Од такве изелице тражи се као што му име казује, — да може врло много и често да једе, али и да то чини вешто и укусно, тако, да и другим гостима слади и отвори апетит. Мора бити елегантно одевен и умети добро забављати друштво. Келнери га и служују са највећим респектом и оствљају га увек са: „Господине лорде“. Наравно да не може дуго остати у истој гостионици, јер би и остали гости могли дознати, које он и каква му је посао.

И сад представите себи, да тај оглас није изашао у Лондону него рецимо у Будимпешти у ком владином органу — па да видиш чуда. Прочита ту вест, рецимо Јаша Томић — или Др. Красојевић — и понуде се за те „госпоцке изелице“ — са својим огромним мешинама. Доноси им рецимо шваба „гостионичар“, разна мађарска јела и гулаше — а они то све мотају у сласт — и траже још и „винер шницле“... Каже, ми можемо, много јести... појели смо код куће, још пре но што ћемо ваше јело и окусити, супу: а ја „карловачка штедионица“, па говеђину а ја „Братство“; па цушпајз а ја „Народних забава приход“ — а у торби нам је печена гуска а ја „манастирска добра“ — а тек да вам је да окусите паштету без које ни у цркву не идемо — „народни фондови“... једном речју мој фетер Керле, ми уживамо добар глас као изелице. Народ нас друкчије и не зове, него трбушари... а видите нас двоје — да нас метнете на вагу — четир центе ћемо вагнути... Е, таки су сви... После ми вас можемо сортирати за све класе изелица. Треба те ли отмену изелицу, са финим баронским опхођењем и манири ма — елегантну појаву — послаћемо вам нашег Др. Жјрка Костића: То вам је прави аристократски тип — а изелица је да му пара не можете наћи — ваљда ни на северном полу. Он је паравно по занату као изелица, адвокат — али он сам

је у стању појести више него њих сто адвоката. Он је на пр. опкладио се са својим пријатељем бароном Раухом, по несрећи баном Хрватским, да ће сам појести — сву заоставину пок. патријарха Георгија Бранковића. А та заоставина баш је тако крупан залагај — да кад би цела радикална странка зинула — која је позната као чувена гладница — не би га могла у једанпут прогутати. — а да јој не заседне, или чак преседне. До душе, и госп. Жирку је било засело, да га нису мало за вратом ударали, — те да није повратио, био бих се очемерио од тог масног залагаја. Звате, молим, он је 127 хиљада батакова на једну виљушку натакао — и хтео у један пут да прогута... Отприлике онако као што су хтели Раух и Акурти да прогутају још много више хиљада Срба, па им се исто тако смучило — да им и данас „србождерски стомак“ не ваља ни богу ни људима. У осталом наша странка вам може лиферовати и за volk — изелице. Имамо ми тако зване праве „volks-изелице“ — или српски речено: „народне изелице“. Ту су два гојазна брата Милединовића. Ти кад се доченају залагаја од народа — обрсте га као козе лист на ниском дрвету. А после имамо ми и тако званих „чанколиза“: На пр. Др. Лазица Бајић. — То вам је рођен — чанколиз. Он је по агнози „Срп. Гласа“ — открио у себи сам радикалног „бакцила“... који јако разорава здрава тела... Противу истог бакцила пронашао је неки новосадски шустер или шуца лек и назвао га „ципелин“ (молим да пазите — на реч „ципелин“ — а не целелин!) Др. Свињаревић га је убризгао у ребра радикалне странке — и он је показ о ужасно дејство... Сва трула цигерица у радикалном телу — је испљувана — рјазуме се и погажена. Кажу да ће тај лек „ципелин“ — утаманити сасвим бакцила званог „Јашин“. Али, можемо вам ми и друге наше чувене изелице препоручити. На пр. за поповску класу — можемо вам послати манастирске изелице: Др. Деме Мушицког — и манастирског рајзендера проту Божу. То су вам „автономни лончари“ — ти волију „мастан лонац“ него мајку Божију. А појели би и масно ќебе... што рекли и по-

Укров с матере божије... Њих двојица опет важу четир — али три и по центе зацело. После имамо једног који може по више јела у један мах да прождере... то је наш тако звани „таблето фрессер“. Домну Мургул Клицић. Том изволте изнети што год хоћете — он ће вам то за трен ока смазати... Њему можете ако хоћете дати, паштете, а суво чокоће или саме сикире, машине за штампарију, хартију за новине — све вам он то прождере. Кажем вам, он је поред свег „таблето ждерања“ — гладница, за коју се странка наша боји да ће црћи од глади. После имамо у странци и таквих изелица, који по спољашњој форми имају министарски изглед, аристократе Апоњија. Тај нема — трбуха. Сув је — мислиш трбух му се за хртењачу прилепио... и што више једе... а он све тањи... Не знам где му стаје... И тај би могао згодно за рекламну изелицу послужити... Он би могао згодно се употребити у трапезарију — где сиромашни учитељи ручају. Његова прождрљивост би морала пробудити апетит — у сваког сиромашног уче, који руча а не вечера. Напоследку имамо и једног — изелицу и ждеру у странци, који може много да једе земље... Остаде народ без земље... све му он поједе на оброке или у ратама... Има неку справу за пецање — а он се сам претвори у неку рибу, на пр. шарана — и онда сироте луде рибице, трче све на удицу за шараном. — А шаран вам је научио од Сома — да мала риба, не може велику рибу да прогута, за то треба велика риба увек малу рибу да прогута. После имамо једну крезубу бабу Тажваку... та и ако није никаква животиња, опет јако воли да једе кукуруз... Лане је на пр. појела сав кукуруз — у Даљу. А напоследку ни глава наше автономije није без апетита. Али — о том, по том. За сада смо изређали — радикалне гладнице, који би заиста могли послужити за рекламу. А сад представите себи да је тај оглас изашао у Загребу, па да су насрнули на истог гостиопичара Раухове гладнице, па Франкове изелице, — па и оне зверке што их вичу: зизибанбуле... море више би њих било него гостију... Појели би му не

само све што има, него и чаршаве и салвете, па чак и свеће заједно с чирацима. А тек у Сарајеву каква би тамо навала била — од гладних куфераша „Hrvat-skog Bednika“ „Sarajevoer Tagblatta“ и другог куферашког блата и шљама... та ти би као шашке — за дан упропастили гостиопичара. Већ и сам Иван Васин Поповић — би му доста био, а где је Вагнер, па уредник „Bosnischer Posta“ — па српски куфераши, Др. Лаза, и т. д. и тако ближе... — А већ гладна Штадлерова фратарска пропаганда... појела би и покров с мајке божије... А кад би то нешто заиста остварило се, па да је жив по којни зембиљ — он би подвикнуо: „овамо гладне швабе, сво мулевине, па једите док вам трбух не пукне куфер вам ваш!...“

А овако срећа је што се тај кафеџија налази у Лондону, и што као што смо извештени преко лондонских новина, за сада се јавише само два бохема. И то новинар Ристо Настаћ, и историчар и „документен форшер“ (не фелшер) — Фридјунг.

Богме, хрђаво је то удешено, што, док стотину сиротана из народа умиру од глади, дотло тек по један богати и зелица пукне од прејела.

Ливење олова.

На бадње вече — скоро у свакој кући хришћанској — у којој има кандидата за женидбу или удају — лије се олово, да се види суђеник — или шта је коме суђено. Ово ливење олова, кажу да потиче из Црне Горе, као што се то из новије црногорске „лирике“ може дознати — наравно још из „прастаро“ доба — за време владавине неког Нероновог брата, који је сваком Црногорцу, који је мало наглув био, па није могао добро да чује деспотске наредбе — дао уши оловом салити, како би се знало да је тај глув... а исто је тако дао свакоме — који није умео његове стихове да изговара — нег му се слиео језик те је и коју своју реч додао — дао зачепи уста оловом — за навек. Тај варварски обичај је тада био описан у свој поштеној штампи — осим штампе што гребе асуре — којој су ваљда у место олова, златом уста зачепили, и сву је позлатили, тако да јој се и сада жута дела Нероновог брата — чине златним.

И тако ето данас све што има шаке и олова лије на бадње вече олово — да види шта му је суђено.

Тако је на пр. барон Ерентал — излио гњев на Србина и салио саме кључеве. На једном кључу стоји јасно исписано „за загребачке тавнице — и Србе“; на другом кључу стоји: „за Босну и Херцеговину“ — а на трећем, који је најгломазивији и највећма пеотесан и без форме: „Drang nach Osten“. И сад не сме да га тури у браву, бојећи се да ће му се закрхати, као оно што му се лањски кључ, који је саливен сав од злата и милијоне коштао, закрхо у брави „Авксисија“, и сад не може да га окрене ни тамо ни амо, — тако да не може ни напоље ни унутра.

Црногорски, књаз „бесник“ — излиће куршуме за Црногорце и гроб за Слободу у Црној Гори. — Ти оловни куршуми добро ће му доћи — јер и тако је оне из Русије појео све онако испод жита — које је такођер из Русије добио и појео сам, држећи се оне бечке швапске пословице: „Селбст есен, махт фет!“

Фетер Михл ће излити сијасет чега. На пр. сијасет песница, које су налик на балканске песнице, осим тога и руке чврето везане једна за другу — које значи „Савез“. А једна рука је нађена која показује палац између два прста. Та рука изгледа — да је народносна. А представља одговор на најновији курс бечке голице, која је у једном овдашњем листу већ отпочела акцију.

Пишта бачи — ће излити „Граничара“, неку „сломљену цифру 48“ — и лепо изливену цифру 67. —

Павел Раух — ће излити декрет — налик на познати пакрачки декрет.

Акурти, ће излити нека вешала за Србе — али их више неће нудити Србима, него ће их за себе задржати и од њих направити љубашку — јер осећа да се нешто љуља под њим.

Тарабоки ће излити — неки параграф, којим се обично пензије означају.

Фрања Кошут ће излити — неки мек памук од сагорелог олова још из 48 године.

Јуст ће излити, неколико клипака, које мисли Фетер Михлу под ноге подметати да се саплете, а у ствари ће му се исти о главу олупати.

Лукач ће излити нове изборе — и саме неке бечке људе.

Јаша ће излити — дете одбијено од сисе и веку буцу из Даља.

Патријарх ће излити — неку нову странку, о којој ћемо — у скорим имати прилике да проговоримо. Не ваља дете пре рођења ни ружити ни хвалити. Ми чекамо као запета пушка — или да опалимо или да бацимо оружје.

„Браник“ је већ сада излио свој гњев — на нас ради политичког анафабете и друштвеног пензионирца Грчића и салио неку куглицу — помоћу неког браниковог невидимог „свега и свачега“ — која је њеног сачинитеља по сред звезде лупила. Иначе је још излио — неку црногорску капу, и химну која — свршава на рефрен: Пер, пер, ррре!

Јаша ће излити неки расцеп, који је странку прикљештио као ђаво своју матер. Иначе и слику која показује нов табор — који је леђима окренут према Јаши а лицем према самосталцима.

Др. Красојевић ће излити нове ордене из Беча, за заслуге око оцепљења сремских радикала од новосадских и онемогућења радикалне странке — у Угарској, као ударање јој крста чело главе.

Велики Србин — Ђорђе Настић ће излити себи јудине сребрњаке и куглу за чело. Један прдектерски аустријски лист ће излити себи — устав с празним јаслама.

Од великих сила ће Русија себи излити: убојне лађе; Немачка „луфтбалоне“; Енглеска „Дрогнауте“; Француска — војнике; Србија, муницију и топове; Бугарска: Маћедонски сановник; Турска, Арнаутске покоље; Угарска куле у ваздуху. — А „Стармлади“ — претплату и онет у књигама у месту у чему.

Али само Боже здравља и никла — на на част онима олова који га највише требају, а иначе дај Боже да буде по твојој: мир на земљи и добра воља међу људима; а међу нељудима ће и тако наставити се пушкарање — рођене деце.

Стрелице.

— У Бечу нешто кувају за Угарску. Народности држе да је то лепак — за њих!

— Павел фон Рауш јања сри. црквеним опћинама да им он не крати званично се ћирилицом служити јер је она законом призната — само их упозорава на то да се Хрватска већ од две године налази у вавзаконитом стању.

— Младорадикали се ту же да их је странка Јашина изневерила и истерала их.

— Док год буде Кошутаваца и Јушутаваца и бирање посланика, сваки ће посланик по нешто обећати — само ни један неће више обећавати нити „самосталну банку“, нити „самосталан ђумрук“ — а већ ко спомене „мађарску команду“ — тог ће послати у лудницу.

— Бечки владини листови се ту же како су се у парламенту намножили дротари. (Тако они зову Чехе и Словене.) Значи да у Швабе има нешто да се крпи.

— Крпеж кућу држи! — вичу они Чеси, који држе да би чешким родољубима требало неке министареке фотеле поцунити.

— „Bolond Istok“, мађарски шаљиви лист, ту же да губи претплатнике, — а то је за то што су се сад скоро сви опозициони листови претворили у „Болонд Иштоке“.

Из писмених састава

једне више девојачке школе.

На обали потока седела је једна девојка и музла краву, а у води је то обротно изгледало.

И то је квалификација.

— Ваш муж је још увек поручник?

— Да, али што се дугова тиче, ту је већ у чину мајора!

ВРЕМЕ.

— На пољу је ужасно ружно време. Мађарски политичари не знају на коју страну да окрену опаклију. Дува маџарац а дува и — контра.

— Кошут турио главу у песак — и каже боље с миром него с чиром.

— На пољу је велика вејавица. Неки вихор завија у котлац — тако да су и сами радикали изгубили компас.

— Сваки час је очекивати пљусак из Беча.

— Бојати је се да ће опет бити:

„Esik eső karikára,
Kossuth Ferencz kalapjára,
A hány csőr a kalapjára,
Anyi átok — legyen rája,
Éljen a haza(árulás).“

— На пољу је јако клизаво. Пала су већ два трговца (под стечај), бојати је се, се изврне радикална странка, која се сада на великој поледници налази и креће као патка по леду.

— Лукач је натоциљан — и већ би да скине корчуље с ногу, али из Беча му по-

ручују, нека се држи оне: кад је неком добро, а он иде на лед да се тоциља!

— На пољу стеже јако хладноћа, која је преко ноћ дошла из Беча. Јусту је јако хладно... ако овако устраје, он ће се смрзнути. И једног дана га можемо наћи мртвог (политички).

— Лукачева странка лежи у тифусу. Дисање јој је сваког дана све теже и теже. Бојати је се — катастрофе.

— Магла пала, не види се ништа. Неки политичари не виде ни свој нос, па да за њим иду... Многи су стали на раскршћу и чекају, од које ће се стране прво изведрити... да тамо крену.

Југословенски министар.

Све новине великом сигурношћу тврде, да код предстојеће реконструкције Бинертова кабинета мора доћи до именовања југословенског министра. Држи се да ће избор пасти на којег члана „Славенског клуба“ — добро само кад није на „Словенског Југа“ — закукаће они у Бечу.

УНИВЕРЗИТЕТСКА

БИБЛИОТЕКА

Шлагворти.

— Београдски листови доносе вест, да Жарка Савића опере, свако вече пуне кућу, да већ не зна шта да ради. Свет се увек враћа кући. Неко је предложио да узме на репертоар „Нашег човека“ — па ће брзо испразнити кућу.

— Кад се београђани дознали, да писац „Нашег човека“ мисли у Београд да пошаље наперили су топ на Земун.

— Позоришни одбор је међу тим „Нашег човека“ метнуо на Грчићевог „Кавргу“. Каже, нека су умна недоношчад „на гомили“.

— Грчић се непрекидно тужи на Васиљевића, да му је матор. Васиљевић каже, да он потпуно разуме Грчића, али он се не може г. Грчићу за љубав подмладити — и кад би хтео.

— Добриновић се неки дан забатргао о шпрајц иза кулиса и пао. Једна госпођица се јако засмејала. Директор ће јој на то рећи: Не фали ништа што сам ја пао, то не гледа нико за срамоту. Да сте пали ви, госпођице, ту би овај свет што се мува иза кулиса, пре видио срамоту.

— Пера Попадић се избрисао из чланства Срп. нар. позоришта за то, што, каже, Срп. нар. позориште политизира. Неки дан је давало „Нашег човека“, а сад играју „Шарана“.

— Иса Бајић је песме за „Шарана“ позајмио из „Стармладог“, које почињу са: „Пера Шаран, Јаша Сом,

У странци је насто лом.“

Арија је божанствена. Компонована на народни мотив „Тандрчак“.

— Многи питају зашто је у „Пркосу“ пок. Аксентија Максимовића изостала музика и узета Исина. Позоришни одбор одговара, да је то у „Пркосу“ из чистог пркоса — према српској публици учињено, јер веле, да је цео позоришни одбор неки „пркос-одбор“.

Криза.

Јустова влада не попушта од 48? — и баш хоће за 1910 ту годину самосталну банку. Круна међу тим није склона за самосталну банку. И тако банка — без круне, — у напред је већ банкротирала.

Куфер у мјесто зембиља.

Еј Саво, гђе си сада — уздахнуће многи босанац, кад поред швапских куфераша опази како се појављују неки српски куферашаи... који непрекидно све српске куферашке листове препоручују... ама бијели хоће свијет прогледати и виђети, да у тим куферашким листовима има свачега ко на вапшару, само искрене ријечи у обрану босанског Српства — нема, А не море је ни бити, кад се имају владати по палиграпу 13, што рекао Чвабо: „Kibitz halts Maul“. Оно не море бити да су они око „Српске Ријечи“ слијени да не виде — и ако су глуви па не чују глас „Просвјете“ глас народа — у обрану ћирилице и срп. школе. До душе „Bosnische Post“ је једном похвалио Србовање садањих уредника... ама тај „Post“ пост му његов!.. изгледа ми на ону лисицу која је хвалила „Гаврана“ како лијепо пева — небили се дочекала сира који је гаврану испао из уста, чим је гакнуо. Оно ми нијесмо противу јединства Срба и Хрвата, ама само не можемо ни бити за Франковачких Хрвата јединство и братство, које гласи: „што је твоје, то је моје, а што је моје то је само моје! „Ајок, то не кабулимо! Нама се одмах разбратили с браћом Хрватима, који тако мисле да нам запевају Штадлерову пјесму: „Неста крста, су три прста!“ а кад ми станемо протестовати, а они да нам акуртски стану подмећати да смо их звали „лонатарима“. Јок, бијели, сваком своје. Муслиманима, муслиманско право, Србима српско, а Хрватима хрватско. Само не Франково Хрватско право на „Босну и Херцеговину“ Ту пита вала домаћине не једемо... па ма колико је ти хвалио... У то ја не загризох, као ни у киселу јабуку. Јок бијели... Иза ђасл — каза амјел — бесар!

ПОЗОРИШТЕ.

Difficile est satiram non scribere. (Тешко је сатиру не(писати) цитирао је проф. Грчић Јуценала у „Бранику“ — поздрављајући сваки број „Стармладог“, који све дотле није био бљувотина — док он није ушао у њега. Истина да он има право, да о мртвима треба само лепо говорити, с тога се ваљда и труди сиромах да нас увери како је срећан, не ко има шта жели, него ко не жели што нема. Али шта можемо кад је природа људска така, да се ништа већма не допада него оно што је изгубљено. — Елем пошто је морао побећи с представе кад је видио успех и френетично аплаудирање монологу „Крајишкиње“ то и поред обећања, не могавши длаку у јајету да пронађе, те да о

УНИВЕРЗИТЕТСКА БИБЛИОТЕКА

„Крајишкињи“ ништа ружно каже — ритнуо се у „Бранику“ те ме чак и цигларем назвао, за то што сам ја у слободном времену пронашао цреп за покривање куће и добио на њега патент, докле је он своје слободно време употребљавао за проналазак неке пензије, неких декрета за све просветне одборе. Док сам ја „Бранику“ за два дана скупио за 1200 круна огласа, дотле г. Грчић од дућана до дућана и за једну круну — сиромас морао да преводи огласе. Julius Leopold је био официр — и квитирао, те отворио завод за огласе у Пешти, па можемо и ми — поред нашег листа за неколико хиљада круна срп. листовима годишње прикупити огласа, није то никаква срамота. Књиговодство знам, свршио сам кроз писмену наставу за 36 круна — а нисам потрошио очево имање на свршавање трговачких школа — па био способан да водим књиге и саставим биланцију код деон. друштва „Браника“; — а да сам био ком срећом и „каплар у војсци“ — можда би постао и директором ког нашег већег новчаног завода! Но ја сам за то ипак написао о простом књиговодству књигу, коју кад штампам — пустићу и у свет, а не као ваш „телохранитељ“ што је штампао а несме да је пусти у свет, „зна се већ и зашто“ што ви рекли. А показао успех тиме, док сам ја био комерсијални деловођа „Браника“ било је огласа чак и на додатку, а сад нема ни на главном листу — јер је г. Милошева десна рука, оглашиваче, па и све горње заводе за оглашивање, који могу са целим светом да раде, осим „Браника“ — растерала својом борнираношћу. „Браник“ је имао пре сваке године и поред стручњака 4—5000 круна дефицита, а под мојом не стручном управом није било дефицита него 3—4000 суфицита. Значи 7—8000 круна зараде. — Ја сам „Крајишкињу“ пре 15 година, као трговачки помоћник с четир разреда срп. основне школе написао — а ви вашег „Кавргу“ као професор и човек који је — судач за позоришна дела — па ја славно реузирао — а ви срамно пропали. Зар је то срамота што сам био „грца“? Па ви и данас од тих сеоских грца из „Срп. тргов. удружења“ — животарите, сакато

превађајући чланчиће о трговини. Разуме се, да сам морао ударити по прстима г. тајника Радића што је поред свег што је у позор. одбору решено, да „Крајишкиња“ и „Ракија“ остану на репертоару, а он их на своју браду из репертоара брисао. Покрите се боље пензијом и купајте се чешће у бензину — у место у „Бранику“ — па ако вам и даље буде бубуњала у глави, у „Бранику“ чешће спомињана песма: „Ешпереш, ешпереш...“ а ви идите савим у пензију — и од књижевности.

Стармлади.

С галерије.

У пештанском позоришту „Népszínház“-у давао се један комад, у ком се на позорници картају. Кад је глумац Ујхази рекао: „Молим још једну карту,“ — неко је викнуо с галерије:

— Подајте му, — одмах ће бити фуч!

*

— У једној сцени је једна глумица имала да каже: „Имаћу дете...“ — на што опет неки обешешаковић се продере с галерије:

— Откуд знате, мама?

*

Пошто су јако лармали на галерији, то се неко из партера продере на оне горе на галерији: Ђутите тамо, ви волови!

— Опростите, овде је само таван са сеном, а штала је доле! — одвратише му с галерије.

*

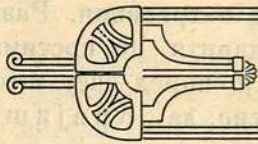
Мали Мориц се јако налегао на наслон на галерији. Отац га упозори:

— Пази синко, да не паднеш доле. Тамо је скупље па ћу морати још доплатити на тебе.

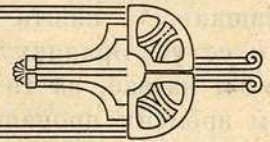
Сви светски календари су криви.

Сви календари за 1910. годину доносе да су католичке Благовести 25. марта, а на тај дан пада католички велики петак, ради тога ће бити Благовести 4. априла, а не 25. марта, као што је то било до сада. Према томе су сви календари криви.

ИЗ „БЕН АКИБЕ.“

Како лаж расте.

Онај који се бави каквом специјалном струком, не може очекивати да му случаји откривају факта. Мора те случајеве изазвати, тражити, мора правити пробе и експерименте. Тако нпр. хемичар, тако физичар и тако свако редом, на тако и ја морам правити пробе и експерименте на београдскоме друштву.

Интересовало ме је да решим: за колико се временска једна лаж може да пласира у Београду и у каквом се облику враћа ономе, од којег је потекла?

То сам постигао да утврдим на овај начин: Прекјуче тачно у 10 и 17 минута пре подне, срео сам код теразијске чесме госпођу Виду. Пришао сам јој одмах упитао је за здравље и онако немарно, више као уз реч, додао сам.

— А ви сте извесно већ чули за г. Мирковића?

— Шта? — учини г-ђа Вида.

— Та . . . кажу да се раздваја са женом.

— Та није могуће? пренерази се г-ђа Вида. — То је чудно, та они су тако лепо живили. А знали те за узрок?

— Не зна се ништа, изгледа да и нема никаквог узрока, него су просто несносни једно другом. Досадило им већ у браку.

Госпођа се одвоји од мене и не прође ни десет корака а сrete госпођу Персиду.

— Слатка моја, баш добро те вас видех. А чусте ли ви Бога вам за то чудо?

— Које? — пита изненађено госпођа Персида.

— Па да се Мирковић раздваја са женом.

— Не може бити?

— Та како не може, она већ и није код њега, од јутрос је одвео мајци.

— А зашто забога?

— Та, не зна се узрок ал . . . биће због оног поручника. Мора тако нешто бити. Тек се ваљда не раздвајају зато што им је досадило у браку.

— Па извесно. Е то се не би никада надала. Збогом госпођо, збогом.

И госпођа Персида продужи пут у Кнез Михајлову улицу, па ниже „Руског Цара“ сrete господина Љубу.

— Љута сам на вас, — рећи ће му као више у проласку.

— Молим? — претрну г. Љуба.

— Та како не би била љута; јуче сте били код мене, наскали сте о свему и свачему а нисте ми казали тако важну ствар.

— Коју, молићу?

— Ви ваљда знате да се Мирковић раздваја са женом?

— Боже сачувај, немам ни појма.

— Како забога, па цео Београд бруји о томе. Јер знате, није обична ствар, то је читав скандал. Најурно је просто жену из куће, због неког поручника. Ухватио га у кући пред сведоцима, и ту је био читав сукоб . . . Ја не знам све како је и шта је било, ал читав роман, кажем вам читав роман. Гледајте да сазнате детаље, па дођите после подне или сутра да ми причате.

— Како не бих заб га. Сад идем у канцеларију и чућу тамо. Ја радим у соби са тројицом ожењених чиновника. Они су морали чути што од својих жена. Љубим руке, до виђења.

— Ал не заборавите да дођете и да ми испричате.

— Како би заборавио.

И господин Љуба оде у канцеларију, где затече три ожењена чиновника, још пију кафе и разговарају шта ко кува данас за ручак.

— Господо, да л' ко од вас што ближе зна о Мирковићевој афери?

— Којој афери? — упитаће три ожењена чиновника.

— Та о брачној, зар ништа не знате?

— Не знамо — одговарају једногласно три ожењена чиновника.

— Штета а ствар је врло занимљива. Дакле ево у чему је: неки поручник заљубио се у Мирковићеву жену . . . Најзад, вас се детаљи и не тичу, главно је да је прекјуче поручник ушао кроз прозор а Мирковић са два сведока ушао кроз врата . . . био је и двобој, јуче ујутру . . . т. ј. није био, него требао је бити. Управо, ја не знам да вам кажем тачно али само знам, да је Мирковић узео жену за руку, одвео је мајци и рекао: „Ево вам је.“

— Гле молим те! — учинише сва три ожењена чиновника и нестрпеливо дочекаше подне, те сваки својој кући и сваки својој жени.

Извесно је сваки на своју руку испричао и то од прилике овако:

— Замисли Мицо, ко би то рекао за Мирковићку?

— Коју Мирковићку?

— Па знаш је ваљда?

— Знам је, па шта?

— Па ко би рекао да је то тако покварена женска.

— Ју, шта говориш?

— Та ваљда је десет пута до сад муж ваљао али је човек трпио, ко вели да не пуца брука. Ал сад је већ загустило, отерао је, одвео је јуче са жандармима у фијакеру мајци, и рекао је: „Ево вам је, каква мајка таква кћи!“

УНИВЕРЗИТЕТСКА
БИБЛИОТЕКА

— Ама, није могуће?! — чуди се и крети госпођа Мица.

— Та читав роман, читав роман. Неки поручник преобучен улазио у кућу, па јуче био двобој и тај поручник рањен.

— Где је рањен?

— Не знам, та наљда га онако окрзнуо, скинуо му можда један прет на руци.

Госпођа Мица оста скамењена а није само госпођа Мица, него и госпођа Лепосава и госпођа Јела, жене оне друге двојице ожењених чиновника, јер су и они код својих кућа за ручком причали, ту новост.

После ручка, чим су испратили мужеве у канцеларију, дигле су се госпођа Мица, госпођа Лепосава и госпођа Јела, задигле сукњу па ухватиле свака свој крај. Као да су се договарале па поделиле Београд. Једна је ухватила Западни Врачар са једним делом Савинца; друга је дохватила Палилуду са делом Теразија а трећа Варошки квартал и онај део Дорћола под Позориштем.

И тако иде из куће у кућу, али ко би могао да их прати. Ја сам донекле ишао за њима, да пребројим бар колико ће кућа сбићи, али сам им изгубио траг. Оно што сам приметио то је, да се из сваке куће, у којој су оне биле, домаћица, пошто их је испратила, одмах и сама обукла и почела да прави визите. На тај начин, разносила се као телеграфом вест о Мирковићевој афери. Може се само приближно (те статистичке ствари увек се приближно рачунају) утврдити: да су то после подне, од 3 па до 5 сата, 272 жене ишле по визитама да би саопштавале новост о Мирковићевој афери.

Предвече, тачно у 6 сати и 24 минута, срео сам опет госпођа Виду, ону госпођу, којој сам јутрос у 10 сата и 17 минута првој саопштио своју лаж. Она се враћала са неког жур-фикса и кад ме види пљесну се рукама:

— Забога, Бен-Акиба, па што ми нисте казали све, кад сте већ хтели да ми кажете тако интересантну новост, него морам од других да чујем детаље.

— Па не знам их ни ја. — Испричајте ми молим вас, врло ме интересује?

— Дакле ево у чему је ствар. Сад сам баш на госпа Јулкином жур-фиксу чула од једне госпође, која све до ситница зна. Дакле тај поручник Јосиф и госпођа Мирковића, волели су се још док се она није удала. Другим речима, она није ни била девојка кад је пошла за г. Мирковића. Али он јој је то опростио, мислећи да се поправила. Но поручик је и даље одлазио код ње, али се то није могло да ухвати јер се пресвлачио, час у женско, кобајаги тражи службу; час као оцачар, кобајаги да очисти оцаке. Док се то није ухватило. Кажу г. Мирковић је на своме кревету приметио трагове оцачарске. И онда га је ухватио у кући, ту се слегло силан свет, двадесет жандара је опколило кућу. Мирковић је ужасно тукао своју жену; сву јој

фризуру расгурио, па је са жандарима натоварио у фијакер, одвео је мајци и пљунуо је мајци у сред лица. А сутра дан, имао је двобој са поручником и одбио му свих десет прстију на рукама. Поручик без прстију дегредирао је већ. Ето то сам као позитивно чула.

*

Растали смо се. Проба је добро испала. За 8 сата и 7 минута једна лаж кадра је да зарази Београд и ено, видли сте у каквом сам је облику ја пустио а у каквом ми је госпођа Вида враћа.

Међутим, баш то вече видео сам г. и госпођу Мирковићку, иду под руку и задовољно и весело разговарају о својој домаћој срећи.

Бен Акиба.

Апарат за секирацију.

Као да вас гледам. Ама чим сте прочитали горњи наслов, ви сте сви у себи помислили: Пази га Бен-Акиба, хоће опет о таштама да пише. А није ми ни на крај памети. И од куд би ја таште назвао апаратом за секирацију?

Не, не, преварили сте се. Не мислим о таштама писати и решио сам сам се да их још задуго оставим на миру. Право је да се одморе мало, а после да видите, и страх ми је мало. Ономад ме ерела једна ташта па ме зауставила на путу.

— Слушајте, Бен-Акиба, верујете ли ви да има Бога?

— Како да не верујем, па мени је Бог увек трећи потписник на меницама.

— Како то?

— Знате, она два прва потписника, то су обично два моја пријатеља. Чим су то моји пријатељи, само вам се каже да су без кредита, као и ја. Да су богати и да имају кредита, не би били моји пријатељи. Њихови потписи дакле не вреде ништа. Па кад ми меница ипак прође на цензури, ја тад морам веровати да је сам Бог сишао и потписао се као трећи.

— Добро — вели ташта — тек ви верујете да има Бога.

— Па дабоме.

— Е па замислите ви да останете једног дана удовац

— О молим, ништа ми није лакше него то замислити, јер сам се већ вежбао. Врло сам често то замислио у себи, па сам се навикао.

— Е па знате ли ви, да се по други пут не би могли оженити?

— Та није могуће?

— Не би верујте. Не би вам ни једна београдска ташта дала своју кћер за жену.

— Али сте наивни, као и све таште. Ја вас уверавам да би се ја ипак оженио.

— Ама како?

— Па не би ја ни тражио ћерку, ја би у том случају просио само ташту.

— Е то је друга ствар! — одговори ми наивно ташта, и стидљиво обори очи.

Ето, видите како ми прете таште: а ја грешник знам, шта то значи кад зету само једна ташта прети. Управо то и ви сви знате како је, па замислите мене грешника, коме све београдске таште прете.

Не, нећу више о њима писати и зато вам свечано изјављујем, да се горњи наслов не односи на њих и да под именом апарата за секирацију, не мислим на таште.

Апарат за секирацију, то је наш телефон. Ја га бар тако зovem.

Пре неки дан сам баш ишао у телефонску централу да се претплатим. Шеф телефонскиња дочекао ме врло љубазно.

— Шта сте ви ради, Бен-Акиба?

— Па знате, господине, ја врло мирно живим у кући. Ташта живи одвојено од мене, жену сам слао ове године у бању, те је ево већ два месеца са свим мирна и из благодарности не једи ме, па ми је тај живот врло монотон. Изгубио сам сасвим апетит. Желео би који пут да се наједим, а немам начина.

— Па? — пита шеф телефонскиња.

— Па то, ја бих се радо претплатио на један апарат за секирацију.

— Ама како, ја вас не разумем.

— Хоћу да се претплатим на телефон, да ми се уведе у кућу телефон.

— А, то је друго.

— Није то друго, то је тачно то, јер телефон је бар код нас, само апарат за секирацију и ништа више.

Пре неки дан баш седим у својој канцеларији, а био тако неки телефонски дан. И ево од прилике шта сам разговарао све на телефону.

— Звр . . .

— Звр . . .

— Ало.

— Молим.

— Будите добри дајте ми број 373.

— 373.?

— Да.

— Крррр . . . кркркрк . . .

— Ало!

— . . . . крр.

— Ало!

— . . . . крр . . .

— Молим лепо, има ли кога тамо?

— . . . крр . . .

— Ало!

— Зврр . . .

— Молим лепо, молим љубазно, има ли кога тамо?

— Ало!

— Ало!

— Зврр . . .

— Кррррр . . .

— О, господе Боже, има ли кога тамо?

— Па овде је централа, господине.

— Тако, мило ми је.

— Шта сте ради?

— Па пре по сата тражио сам број 373, фотографа Јовановића, и после толиких мука добио сам опет централу.

— А ви сте ради број 373?

— Да.

— Одмах!

— Зврр . . .

— Зврррр . . .

— Кррррк . . .

— Крркркркрк . . .

— Ало!

— Ало.

— Ко је тамо?

— . . . . ррр . . .

— Ало? . . .

— Ало!

— Ко је тамо?

— Централа.

— Ох, божанствена централа, одреси се једанпут од мене и вежи ме са Јовановићем фотографом.

— Који број желите, молим?

— Триста седамдесет и три.

— Тако добићете одмах.

— Зврр . . . —

— Звррр . . .

— Ало.

— Крррк . . . кр . . . кррк . . .

— Ало.

— Ало.

— Ко је тимо молим вас?

— Рафајловића подрум.

— Како?

— Рафајловића подрум.

— Пардон, молим вас, нисам вас тражио.

— Зврр . . . — зврр . . .

— Рррр . . .

— Кррк . . . кр . . . кр . . .

— Ало.

— Ало.

— Ко је тамо?

— Централа.

— О, господе Боже, имали каквог начина да се откачим од централе?

— Шта желите господине?

— Број 373. Упамтите, број 373.

— Молим, одмах.

— Зврр . . .

— Ррр . . .

— Крркркркрк . . .

— Ало.

— Ало.

— Ко је тамо?

— Рафајловића подрум.

— Та шта сте се закачили за мене. Дужан сам вам свега за оних седам флаша вина, па ме не пуштате. Прекините везу.

— Прекину ћу.

— Зврр . . .

— Кркрк . . .

— Ало.

— Ало.
 — Ко је тамо?
 — Централа.
 — Јесте ли чули, ако ми се само још једанпут јавите, ја ћу вас кроз телефон пољубити.
 — Па шта желите молим?
 — Та број 373.
 — Па зар ви још нисте добили тај број?
 — Та како добио, већ сам малаксао висећи на телефону, смиљујте се.
 — Изволте, господине везу.
 — Зврр . . .
 — Зврр . . .
 — Кррр . . .
 — Ало.
 — Ало.
 — Ко је тамо?
 — Фотограф Милан.
 — Но хвала Богу, једва је јан пут добих везу. Шта је са сликама моје таште? Позван сам сутра на ручак код ње, па јој не смем на очи ако нису готове слике.
 — Готове су.
 — Јеси дотерао струк да буде тањи?
 — Кажите ви Сими, да је он један прост магарац. Ја сам меницу послао још прејече, на повратни рецензије.
 — Који Сима, брате, каква меница?
 — Него, он се прави луд. Натераће ме само да седнем вечерас на воз па да допунујем у Београд.
 — Па ко си ти, брате, тамо?
 — Таса?
 — Који Таса?
 — Па први потписник
 — Па одакле ви говорите на телефону?
 — Из Ниша.
 — О, господе Боже, шта је то сад?
 — Зврр . . .
 — Звррр . . .

Баца слушалице и клонем уморан. За један дан довољно секирације. Дигнем се кући да се одморим мало од малаксалости, како би могао ручати.
 Јел' те, да се и вама свима тако дешава?
 Бен Акиба

„Революционарство“ Словенског Југа.

Миланче приоведа у задарском „Нар. Листу“: „Ја ћу изнети не фалсифицирани протокол, него жалосну истину, а која ће доказати, да је људима већ код самог оснотка „Слов. Југа“ ударен на чело жиг револуције, У покретаче спадају и Љуба Јовановић и Милутин Томић, сарадник београдске „Штампе“. Не знаш. коме би се више дивео. На једном до сто крпа, а на другом до сто руца. Један другог за крух пита. И они су се спавајући покривали новинама, са „Слов. Југом.“

Први број требао је изићи у подне, а изашао је у девет сати у вече, јер нису могли платити штампу ни за ирви број! Донели лист — још онако свеж од црнила — прекрстили уста, лист под главу и на се те уснили у загрљају — југословенске идеје! Кад је Милутин Томић дошао сутра дан у хотел „Балкан“, да кога укеба за шољу, кафе, наста међу гостима вика: револуција! А шта је било? Милутин Томић, који је наслоњено главу код спавања на свеже шт. мпави лист „Слов. Југ“, имао је на челу отиснут наслов чланка „Револуција у Јемену“.

ПОГРЕБНО ПОДУЗЕЋЕ
 и стовариште надгробних споменика
ПАЈЕ МАРКОВИЋА у Н. САДУ
 у средини дунавске улице, телефон број 168.

Филијала: погребно подuzeће „Конкордија“ пређе Ђуре Стојковића, Ђурчинска улица број 15.
 Држи вавда огроман избор сваковрних каменних надгробних споменика. Натписе изрезује најсавршеније, а позлата дупла и дуготрајна. Велики изор мртв. сандука, венаца, покрова и целокупне опреме за погребне. Цене строго солидне а послуга најтачнија.

Календари за 1910. год. готови су и разашилу се.

Српски народни велики илустровани календар

СВ. САВА

и мањи

илустрован календар

ГРАНИЧАР

Цена 1 ком. 1 Круна.

Цена 1 ком. 50 пот.

ПРЕПРОДАВЦИ ДОБИЈАЈУ ВЕЋИ ОД НАЈВЕЋЕГ ПОПУСТА.

Поруџбине се шаљу првој срп. творници искључиво свих срп. прав. црквених утвари

Луке К. Алексијевића, Нови Сад — Ujvidék, (Hungaria.)

Велики илустровани Ценовник свих црквених утвари шаље се на захтевање бадава.

УНИВЕРЗИТЕТСКА БИБЛИОТЕКА

Многоструко одликована

Постоји од 1860. године.

ФАБРИКА НАМЕШТИЈА И СТОВАРИШТЕ

НАСЛЕДНИКА НИКОЛЕ ДУСНИГА

у Новом Саду

Ханска улица бр. 1. преко пута од српске оскковне народне школе

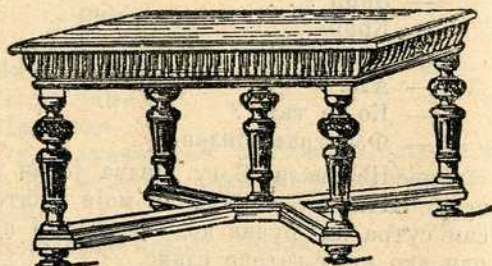
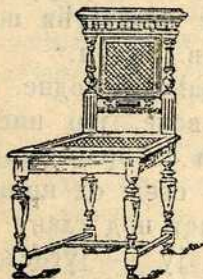
препоручује своје велико, богато сортирано

стовариште намештаја за спаваће собе и трапезарије, као и свију врста тапецираних гарнитура за салоне у сваком стилу по јефтиним ценама.

Даље: шифорера, кревета, столова, ноћних и за умивање, орманчића, креденца, дивана, огледала, мадраца, столица.

СЛИКА,

у тамној и политираној изради а солидној каквоћи и са врло јефтиним ценама.

Избор у Ћилимова, простирачима у завесама.

Препоручујемо нашу нову уређену радионицу са машинским радом, за израду свију врста намештаја по жељи.

Солидна послуга! — Јефтине цене! — (О солидној послуги најбоље референције.)

Др. ЛОРАНД, ЗУБНИ ЛЕЧНИК у НОВОМ САДУ**специјалиста у изради****златних ђуприја и златних круна**

без плоча, на темељу своје науке и искуства стеченог на

БЕРЛИНСКОЈ ПОЛИКЛИНИЦИ.

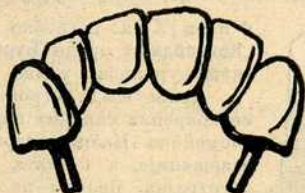
Ординара од 1-вог децембра о. г.

у Винкле-овој кући (пивара) на првом спрату,

од 8 сати ујутру, па до 5 сати по подне.

Странцима брза израда.

Намештеницима и на отплату.

Електрично уређење.

Цена је листу: на годину К 8, на $\frac{1}{2}$ године К 4, на $\frac{1}{4}$ године К 2.

„Стармлади“ излази 1. и 16-ог сваког месеца. Рукописи се шаљу на уредништво. Претплата се шаље на администрацију „Стармладог“ у Нови Сад (Ujvidék), Дунавска улица број 10.

УРЕЂУЈЕ: СТАРМЛАДИ.

(Поједини број 30 пот.)

Одговорни уредник: Петар Крстоношић.

Власник и издавалац: М. Крстоношић

Штампариа Учитељског Д. Д. „Натошевић“ Нови Сад.

УНИВЕРЗИТЕТСКА БИБЛИОТЕКА